

אשר נאספו, מקבוצה עליה אחרת באיטליה. לקראת סוף אוקטובר התקרבו לחופי הארץ, אבל האנגלים משואה MASSUAH ירשו' שותנו ע"י משחתות קרב ומטוסי קרב. ארבעה ימים נהלנו איחם משא ומתן, על אפשרות כניסתנו לנמל חיפה, אך 'הסיפור' ידוע. גולנו היה כגורלם של אוניות מעפילים רבות. ה'ברכה פולד' נגדרה לנמל חיפה ומשם לקפריסין הגענו באונייה אנגלית.

קפריסין

בסוף אוקטובר הגענו לנמל 'פמגוסטה' נדמה לי אחרי ההפלגה יממה מנמל חיפה. מהנמל במשאיות למחנה מס 62, אשר נקרא 'מחנה קיץ' לפנינו הגיעה קבוצה של בריביו, אשר שוכנה במחנה קיץ מס 55 המחנה היה מגודר וענקי גשטחו. כאשר ירדנו מהמשאיות, נערך רישום ע"י התחילים האנגלים. הקצו לנו שטח להקמת מאהל. חלקו לנו 'אוהלים הודיים' למגורים לכל 10 איש אוהל. ועוד אוהל ועוד אחד לחדר האוכל. עד מהירה גילינו שיריעות הבד של האוהלים הם צבא צבוח שלוש שכבות בצבעים לבן, ירוק, צהוב, כחול ויכולים לשמש לביגוד נפלא לנו. שאכולנו היה ביגוד מזעיר ששחוק) לאחר מכן, קבלנו מיטות, מזרונות ושמיכות. מוצרי מזון חולקו בשפע, אך... הכל היה חלוי בנו, כיצד נארגן את חיינו עד עלייתנו (השניה) ארצה. כמוכן לא ידענו גם, כמה זמן נצטרך לשהות באי.

איגון חיינו החברתיים

בשלב זה, כבר היינו 'משופשפים' מתורגלים בבחירת ועדות למיניהם: מזכירות, ועדת חברה, ועדת תרבות, ועדת כלכלה ועדת ספורט. מעל כל אלה עמדה האסיפה הכללית, אשר שמשה מן 'פרלמנט' לבחירות והבעיות. בראש ועדת המזכירות עמדו שלושה חברים: מוס, איצקוביטש, ודומביק לאצי מבקשצ' אבא (היום דרומי) הם עמדו בקשר עם שלטונות המחנה.

בינתיים, אוכלוסית המחנה וכל שאר המחנות הלכה וגדלה. כל שבוע (בערך) הגיעו פליטים נוספים כאלפים, המקום לא הספיק האוכלוסים. האנגלים נאלצו להקים מחנות נוספות, כך הוקמו מחנות 'החורף' במבנים 'קשיחים?' מפחים ומבלוקים. כאמור הבעיה המרכזית, שעמדה לפנינו הייתה כיצד לארגן את חיינו. זמן היה בשפע, כי פרט לבישול, נקיון, כביסה, היינו חופשיים לעשות כל דבר בתחום המחנה. עיקרי הפעילויות היו בתחום התרבות, השכלה וספורט. לימוד שפה עברית נכנס להילוך גבוה. ארגון קורסים לפי דמות וההתקדמות הייתה ממשית. איצקוביטש פרי למד מטמתיקה, הסטוריה יהודית. מוס נתן הרצאות על התנועות הציוניות בתקופות שונות, פלור ואוטי המשיכו ללמד עברית ותנ"ך.

במרוצת הזמן נוצר גם קשר עם ההנהגות של שאר הקבוצות, מתנועות שונות: השומר הצעיר, גור-דוניה וביה"ד, ונערכו ספוזיונים אישו היא הדרך הנכונה והטובה ביותר להגשמה הציונית בארץ. כ"כ מהו המשטר הרצוי, הצורך והיעיל ביותר, שצריך לכונן במדינה היהודית, כשחקום. כמוכן לא הייתה שום הסכמה (כמו היום, אחרי 45 שנה) היו גם הרצאות מטעם, 'פליטים בולטים' כגון יצחק ארצי, (אביו של הזמר שלמה ארצי) חבר כנסת לשעבר מטעם המפלגה הפרוגרסיבית, אשר הרצה על תרומת היהודים בעולם בתחומי המדע, ההשכלה הכללית והפילוסופיה. מדי פעם הופיעו גם שליחים מהארץ, אבנר זכאי, מקיבוץ תל אבנר, יצחק, אשר הרצה על מבנה הקיבוץ באופן כללי, ועל החברלים בין קיבוצים ומושבים הוא בשר גם על הקמת 11 הישובים בנגב במסגרת מבצע 'תומה ומגדל' (1946)

התחום השני בו בילינו את זממנו היה הספורט. מדי יום נערכו משחקים ותחרויות בכדור עף, בייץ הקבוצות השונות מכל התנועות. אני חייב לציין, שהאנגלים דאגו לציוד הספורט מכל הסוגים וספקו אותם ביד רחבה. יותר מכן, הם היו מעוניינים לקיים תחרויות ספורט רבים. כך קוימו תחרויות כדור-רגל כמעט כל שבוע בין נבחרות 'הפליטים' לבין הצבא האנגלי, אשר שמר עלינו. סביב הגדרות ונחן את השרותים הנוספים: אספקה מזון ימית ושבועית, שרותי כריאות וכו'. הצבא האנגלי אף ארגן תחרויות איגרוף לראוה בפני כל פליט המחנה. ניתן לציין שהצבא הבריטי לא היה עדיין לנו כלל, החיילתם פשוט מתאו את התפקידים בנאמנות, ולעתים בליברליות אף גילו הבנה למצבינו. איליו נקלענו בקפריסין התחום השלישי בו עסקנו רבות, הוא התחום הקיום הפיזי-בישול, כביסה, תפירה, נקיון.

בשול על ניהול מטבח היה אחראי קליין ציפי (מבגרסט) והטבח הראשי היה וייט רובי (מבודפשט)

המזון לא היה מגוון ביותר, היה בו משום הטעם האנגלי הרבה דייטות (הפרפלוקפי) זה עם הלב, בשר מקופסאות שימורים, הטבחים עשו את המיטב והגישו סה"כ אוכל טעים ומספיק.

תפירה כותב שורות אלה, בקיא היה עוד מהבית בענייני אופנה ותפירה. האנגלים ספקו לנו

מכונת תפירה להיקונים, יריעות מצדים של האוהלים שמשו לנו חומר נהדר לתפירת חולצות, מכנסיים כמעט לכל חברי הקבוצה. אחת לשבועיים קבלנו את מכונת התפירה ל-24 שעות והיא נוצלה עד תום

לחפירה ביום ובלילה.

סנדלריה כן, גם זאת היתה לנו. המומחים היו לבוביטש דב וזאב (זבי) המבוגר ביותר בכקוצה, הם דאגו, שלא נלך יהפיים. כמעט שכחנו את התבר שמואל שלמעשה הוא היה הסנדלר הטוב ביותר בכל המחנה. הבנות זכו אצלנו בעדיפות (היה רווק מבוגר)

כביסה וגיהוץ

בנות הקבוצה עסקו בעיקר בעבודות כגון בישול, הגשה, כביסה וגיהוץ. למעשה הכל היה מעורב בכל וכל אחד נתן מכשרונו ומיכולתו.

בריאות

ניתן לציין, שהבריטשם דאגו לקיום מרפאות במחנות עם צוותים א רפואיים, מעורבים- אנגלים ומקרבנו-הפליטים. מקרים רציניים טופלו מחוץ למחנה בבתי חולים בקפריסין. האנגלים דאגו גם לספק חומר היטוי שונים וכך הזמרים כגון משחת שיניים, סבונים, נייר טואלט וכו'

מספירה

משה קליין- אשר כונה 'מוריזקה' (היום משה קטן) היה הספר של הקבוצה. ידיו היו מלאות עבודה, ולעתים נאלץ לדחות 'לקוחות' מקבוצות אחרות.

לסיכום ניתוח לומר, ששיהחנו את עצמנו בכל החומים של הצרכים היומיומיים והיינו עסוקים במרבית השעות של היום. אחטא למציאות אם לא אזכיר לפחות עוד את סגן פרי (Sergei Per) היום סגל - עם אשתו אבה אשר תרמו רבות מבהינה חברתית עם רוחם הצעיר, הלכבית והחברתיות.

העליה ארצה

הכמיה לעליה סופית ארצה היתה עמוקה ביותר בקרבנו. לא הפסקנו לדון ולשוחח על הרגע שדגלנו תדרוך על אדמת הארץ. מה היה הפלא? רובנו היינו עקוראם מביחינו, שרידי השואה שנוראה, 'בוגרי' מחנות ריכוז ועבודה כפיה, ללא משפחות

המחשבה איך וכיצד נתארגן בארץ במסגרת הקיבוץ לא הרפתה ולא נחנה לנו מנחה ככל הזדמנות דשנו את הנושא ולמדנו את אורה החיים הקיבוציים מספרים, ומהשליחים.

היום המיוחל הגיע. הממשל המנדטורי האנגלי החליט ואיפשר עליהם של 1.000 פליטים לעלות ארצה כל חודש. כך הגיע תורנו בחודש אפריל 1947. הגענו לנמל חיפה ומשם להסגר... חודש במחנה 'עתליח' בחסם חקופת ההסגר נטענו לבנימינה-לנקודת 'עצמאות' והצטרפנו כגרעין 'אבא ברג' לחברה אחרת שהיה כבר במקל... ושמה 'מבקיעים' כ"כ הקבוצה מ בריביו, אשר עלתה לפנינו, כבר היתה במקל... וכולם עזרו לנו לקליטה מהירה. כך! נולד! קיבוץ 'מבקיעים' ואחרי ינואר 1949 ירדנו להתישבות סופית לדרום ובמקום כפר ערבי 'ברכרה' הזקם הקיבוץ (אבל זה כבר אופרה אחרת)

אליעזר להב - אודי
הזיחים 25 (לבוביטש)
גבעת שמואל
טל: 03-5323002

מסוואה
MASSUAH

נחבקשתי ע"י ישעיהו רוזנבלום (כינוי שיו) לכתוב (לשחזר) את זכרונות על פרק החיים בקפריסין, כחבר בחברה 'אא אבא ברגיז' ב' שהשתייכה ל'הנוער הציוני'... (הוא כמד התחיל לכתוב על תקופת השואה לילדים שלו)...

אחרי השואה, כרבים משרידי השואה הדרתי הכיתה לברגסס (Bergsman) ברוסיה הקרפטית, היום שייך לאוקריינה. לראות מי שרד מהמספחה העניפה. עעבוש שלושה שבועות... החבור שאין לנו עתיד שם... הופיע בחור צעיר, הציג את עצמו כ'ציוני' ספר בחלחכות גדולה שמדפסט מחארגנות קבוצות ציוניות לעליה ארצה. הסתכלתי עליו כמו על 'משיח' אבל ב'ערבון מובבל' מאחר שלא היה לנו מה להפסיד קבלנו ממנו כחובות ועיצונו לדרך. כעבור שלושה ימים ברחתי והגעתי ברכבה לבודפשט, ישר לרח אויגנה (Annie ut) מצאתי שם כ-20 בחורים ובחורות צעירים, רובם מג' מברגסס, כינייהם מרמלשטיין אברהם ז"ל שהכינוי שלו היה מוס עם אשתו אסתר ואחוזו פירי, אשר היה מארגן הראשי של הקבוצה, מטעם תנועת 'הנוער הציוני' היה שם גם איצקוביטש פריי (Anshovits fen) שהצטרף להנהגה לצד מוס (Menschelstein Linn) (חיי בארצות הברית, אצורב יטש) קליין משה (Klein Mose) מוריץקה הספר) אייזנדרפלד מיסי (Eisenfeld) עם אשתו פולק לילי, אחיו יוסף ואשתו לעמיד קלרי. ועוד מספר חברים שאם שמותיהם איני זוכר. כעבור שבועיים, בספטמבר 1945 יצאנו ברכבת לגבול האוסטרי. הכל היה מאורגן. היכו לנו אנשים... הפסנו על האלפים המושלגים ובשעה 6 היינו על אדמת אוסטריה (?) חזנה ראשונה העיר גריץ (Graz) משם ללינץ (Linn) איזור שליטה של האנגליסבך-בליןץ התחלנו להתארגן כחברה גרעין להחישבות בארץ, בהנהגתם של מוס ואיצקוביטש פריי. מלינץ ליוזנבורג (Judenburg) מורדור, אינסברוק (Innsbruck) מכאן ברכבת משא, מעבה הברנר באלפים לאיטליה. כעבור יומיים-ינאר 1946 - הגענו לנקודה הדרומית ביותר של הארץ! סנסטא מאריה דה לאוקה (Santa Maria de Loba) ישוב עירוני קטן. שם בילינו כ-3 חודשים בחברה מאורגנת לכל דבר. נבחרו ועדות חברים, תרבות, נצלנו את הזמן ללימוד השפה העברית, הסטוריה ויהודית, מספר החברים הלך וגדל עם אצאצאצאצאצא הצטרפתם של בודדפס בדרך. לקראת עלייתנו ארצה הועברנו, בחודשי מרץ 1946 לעיר בארי (Bari) קבלנו שיכון אריסטוקרטית, אכלסו אותנו בארמון יפה עם גן פטלים ברחוב ויה סלרנו (Via Salerno) 206

מספר החברים הגיע ל-60. את האספקה קבלנו מארגוני הג'וינט והאוונדורא. נהלנו חיי חברה מאורגנת להפליא. עסקנו הרבה בספורט, למדנו עברית בחוגים מסודרים, כמורים תפקדו שני חברים אשר למדו עברית בבית ספר במולדתם. פלור ברומניה, והחברה אוסי שלמדה בגמנסיה העברית בעיר נוצקץ. מיסי מרקוביטש 'האמן' ניגן על הפסנתר וארגן הצגות לעונג שבת. אני הקמתי מתפידם, עם עוד 5 חברים והפירונו חליפות לכל החברים וחברות. הכמיתה לעלות ארצה הכניסה אותנו בלחץ צפטי עמוק. התחלנו לאבד סבלנות בלחץ החברים מארגוני העליה ב' - שליחים מהארץ הקדימו לנו את מועד העליה והעבירו אותנו לנקודה עליה בשם בקולי (Bacoli) ליד נאפולי (Napoli)

המסרה התחילה ללבוש עור וגידים. כדי להגדיל את מספר החברים לגיבוש גרעין חזק להחישבות בארץ (קלבוץ) נוצר מגע עם חברה אחרת בצפון-האחים צילאג, יצחק ומושה (Crillaz Jichal Mose) מבריבינו (Briob) הוחלט לקבל את השם 'אבא ברגיז' ב' ולהתאחד בארץ, כי באיטליה לא הייתה אפשרות. בבאקולי שוכנו טוב ב'טירה' נהדרת על שפה מפרץ נאפולי, כאשר - הובלילו אותנו ישר למים מהמדרגות שירדו מהטירה. הזמן הוא יולי 1946. בחודש אוגוסט, הצטרפה אילנו קבוצת 'שורש' מרומניה (היום כידוע ישוב משגשג ומפורסם על בית ההבראה שלו)...

ב-15 באוקטובר 1946 הגיע סוף סוף היום המיוחל. בשעה 1 בלילה הגיע ארניה בשם ואלברט אשר עגנה במרחק 2 קילומטר בערך מהטירה. הועברנו אליו באמצעות ספינה קטנה בקבוצה של 20 איש. בשעה 3 בערך הפליגה הקופסה (הארניה) עם כ-220 פליטים! ואלברט (ארניה) איטלקית ישנה ומרופטת בה 250 טון, נחטלטה בים הסוער בעשרה ימים; חלינו כמחלח חים וחשבנו שזה הסוף. 'האח' לא הספיקה לנו, ועלינו לרדת למצולות. את יום הולדת ה-20 לחיי חגגתי על ספונה של 'אלברטו' ועדיין חלמתי על 'ארץ ישראל' האם נגיע אי פעם? ב-25 לאוקטובר, פגשנו בלב הים את ארניה המעפילים ברמה פולק אשר לאומת 'אלברטו' נראתה ענקית. אבל איך עוברים אליה? כמונן עם סולמות שנקשרו אח שחי הספינות. על ברכה פולק כבר המתינו לנו כ-400 איש, שאר

מסואה
MASSUAH

אשר נאספו, מקבוצה עליה אחרת באיטליה. לקראת סוף אוקטובר החקרנו לחופי הארץ, אבל האנגלים 'ירטו' אותנו ע"י משתחורת קרב ומטוסי קרב. ארבעה ימים נתלנו איתם משא ומתן, על אפשרות בניסוחינו לנמל חיפה, אך 'הסיפור' ידוע. גולנו היה כגורלם של אוניות מעפילים דבות. ה' ברכה פולד' גדרה לנמל חיפה ומשם לקפריסין הגענו באונייה אנגליהא.

קפריסין

בסוף אוקטובר הגענו לנמל 'מגוסטה' נדמה לי אחרי החפלה יממה מנמל חיפה. מהנמל כמסאיות למחנה מס 62, אשר נקרא 'מחנה קיץ' לפנינו הגיעה קבוצה של בריברי, אשר שוכנה במחנה קיץ מס 55 המחנה היה מגודר וענקי בשטחו. כאשר ירדנו מהמסאיות, נערך רישום ע"י החיילים האנגלים. הקצו לנו שטח להקמה מאהל. חלקו לנו 'אוהלים הודיים' למגורים לכל 10 איש אוהל. ועוד אוהל ועוד אחד לחדר האוכל. עד מהירה גילינו שיריעות הבר של האוהלים הם צמא בנות שלוש שכבות בצבעים לבן, ירוק צהוב כחול ויכולים לשמש לביגוד נפלא לנו. לאכולנו היה בלגוד מזעיר (שחוק) לאחד מכן, קבלנו מיטות, מזרונות ושמיכות. מצרי מזון חולקא בשפע, אך... הכל היה תלוי בנו, כיצד נארגן את חיינו עד עלייתנו (השניה) ארצה. כמוכן לא ידענו גם, כמה זמן נצטרך לשהות באי.

איגון חיינו החברתיים

בשלב זה, כבר חיינו 'משופשפים' מהורגלים בבחירת ועדות למיני הסומזכירות, ועדה חברה, ועדה הרבות, ועדה כלכלה ועדה ספורט. מעל כל אלה עמדה האסיפה הכללית, אשר שמה מן 'פרלמנט' לבחירות והבעיות. בראש ועדה המזכירות עמדו שלושה חברי: מוס, איצקוביטש, ודומביק לאצילמבקס' אבא (היום דרומי) הם עמדו בקשר עם שלטונות המחנה.

בינתיים, אוכלוסיה המחנה וכל שאר המחנות הלכה וגדלה. כל שבוע (בערך) הגיעו פליטים נוספים באלפים. המקום לא הספיק האוכלוסים. האנגלים נאלצו להקים מחנות נוספות, כך הוקמו מחנות 'החורף' במבנים 'קשיחים?' מפהים ומבלוקים. נאמרו הבעיה המרכזית, שעמדה לפנינו הייתה כיצד לארגן את חיינו. זמן היה בשפע, כי פרט לבישול, נקיון, כביסה, חיינו חופשיים לעשות כל דבר בתחום המחנה. עיקרי הפעילויות היו בתחום התרבות, השכלה וספורט. לימוד שפה עברית נכנס להילוך גבוה. ארגון קורסים לפי רמות והתקדמות הייתה ממשיה. איצקוביטש פרי למד מטמחיקה, הסטוריה יחודית. מוס נתן הרצאות על התנועה הציונית בחקופה שונות, פלור ואוטי המשיכו ללמד עברית וחג"ן.

במרוצת הזמן נוצר גם קשר עם ההנהגה של שאר הקבוצות, מתנועות שונות: השומר הצעיר, גור-דוניה וביח"ר, ונערכו ספונזיונים אישי היא הדרך הנכונה והטובה ביותר להגשמת הציונות בארץ. כ"כ מהו המשטר הרצוי, הצורך והיעיל ביותר, שצריך לכונן במדינה היהודית, כשתקום. כמוכן לא הייתה שום הטכמה (כמו היום, אחרי 45 שנה) היו גם הרצאות מטעם, 'פליטים בולטים' כגון יצחק ארצי, (אביו של הזמר שלמה ארצי) חבר כנסת לשעבר מטעם המפלגה הפרוגרסיבית, אשר הרצה על חרומת היהודים בעולם בתחומי המדע, ההשכלה הכללית והפילוסופיה. מדי פעם הופיעו גם שליחים מהארץ, אבנר זכאי, מקיבוץ תל אצמא יצחק, אשר הרצה על מבנה הקיבוץ באופן כללי, ועל ההבדלים בין קיבוצים ומושבים הוא בשר גם על הקמה 11 הישובים בנגב במסגרת מבצע 'חומה ומגדל' (1946)

התחום השני בו גילינו את זממנו היה הספורט. מדי יום נערכו משחקים ותחרויות ככדור עף, בין הקבוצות השונות מכל התנועות. אני חייב לציין, שהאנגלים דאגו לצורך הספורט מכל הסוגים וספקו אותם ביד רחבה. יותר מכן, הם היו מעוניינים לקיים תחרויות-ספורט רבים. כך קולמו תחרויות כדור-רגל כמעט כל שבוע בין נבחרות 'הפליטים' לבין הצבא האנגלי, אשר שמר עלינו, סביב הגדרות ונתן את השרותים הנוספים: אספקת מזון ימיה ושבועית, שרותי בריאות וכו'. הצבא האנגלי אף ארגן תחרויות איגרוף לראות בפני כל פליט המחנה. ניתן לציין שהצבא הבריטי לא היה עדיין לנו כלל, החיילים פשוט מהאו אח החפקידים בנאמנות, ולעתים בליברליות אף גילו הבנה למצבינו. אילור נקלענו בקפריסין החחום השלישי בו עסקנו רבות, הוא התחום הקיום הפיזי-בישולק כביסה, תפירה, נקיון.

בשול על גיחול מטבח היה אחראי קליין ציפי (מבגרס) וחטבת הראשי היה וייס רובי (מכודפסט) המזון לא היה מגוון ביותר, היה בו משום הטעם האנגלי הרבה דיסוח (הפרפלוקטי) זה עם חלב, בשר מקופסאות שימורים. הטבחים עשו את המיטב והגישו מה! כ אוכל טעים ומספיק.

תפירה כוחב שורות אלה, בקיאה היה עוד מהביה בענייני אופנה וחפירה. האנגלים ספקו לנו מכונת תפירה לחיקונים, יריעות טבחים של האוהלים שמשו לנו חומר נהדר לתפירה תולצות, מכנסיים כמעט לכל חברי הקבוצה. אחת לשבועיים קבלנו את מכונת התפירה ל-24 שעות והיא נוצלה עד תום

לחפירה ביום ובלילה.

סנדלריה כן, גם זאת היחה לנו. המומחים היו לבוביטש דב וזאב (זבי) המבוגר ביותר במקצוע, הם דאגו, שלא נלך יחפים. כמעט שכחנו את החבר שמואל שלמעשה הוא היה הסנדלר הטוב ביותר בכל המחנה. חכמות זכו אצלנו בעדיפות (היה רדוק מבוגר)

כביסה וגיהוץ

בנות הקבוצה עסקו בעיקר בעבודות כגון בישול, הגשה, כביסה וגיהוץ. למעשה הכל היה מעורב בכל וכל אחד נתן מכשולו ומיכולתו.

בריאות

ניתן לציין, שהבריאות דאגו לקיום מרפאה במחנות עם צווחים א רפואיים, מעורבים- אנגלים ומקרבנו- הפליטים. מקרים רציניים טופלו מחוץ למחנות בבתי חולים בקפריסין. האנגלים דאגו גם לספק חומר היטוי שונים וכן חומרים כגון משחת שיניים, סבונים, נייר טואלט וכו'

מספירה

משה קליין- אשר כונה 'מוריצקה' (היום משה קטן) היה הספר של הקבוצה. ידיו היו מלאות עבודה, ולעתים גאלץ לדחות 'לקוחות' מקבוצות אחרות.

לסיכום ניתן לומר, ששיחתנו את עצמנו בכל החחומים של הצרכים היומיומיים והיינו עסוקים במרבית השעות של היום. אחטא למציאות אם לא אזכיר לפחות עוד את סנו פרי (Seep Pen) היום סגל - עם אשתו אבה אשר חרמו רבות מבחינה חברתית עם רוחם הצעיר, הלבבית והחברתית.

העליה ארצה

הכמיה לעליה סופית ארצה היחה עמוקה ביותר בקרבנו. לא הפסקנו לדון ולשוחח על הרגע שרגלנו חדרוך על אדמת הארץ. מה היה הפלא? רובנו היינו עקוראם מבחינו, שרידי השואה שנוראה, 'בוגרי' מחנות ריכוז ועבודת כפייה, ללא משפחה

המתשבה איך וכיצד נחארגן בארץ במסגרת הקיבוץ לא הרפתה ולא נחנה לנו מנוחה בכל הודמנות דשנו את הנושא ולמדנו את אורח החיים הקיבוציים מספרים, ומחשליחים. היום המיוחד הגיע. הממשל המנדטורי האנגלי החליט ואיפשר עליהם של 1.000 פליטים לעלות ארצה כל חודש. כך הגיע תורנו בחודש אפריל 1947. הגענו לנמל חיפה ומשם להסגר... חודש במחנה 'עחלית' בתום תקופת ההסגר נסענו לבנימינה-לנקודת 'עצמאות' והצטרפנו כגורעין 'אבא בריצ' לחברה אחרת שהיה כבר במקל. , ושמה 'מבקיעים' כ"כ הקבוצה מ בריבינו, אשר עלתה לפנינו, כבר היחה במקל. . וכולם עזרו לנו לקליטה מהירה. כך 'נולד' קיבוץ 'מבקיעים' ואחרי ינואר 1949 ירדנו להתישבות סופית לדרום ובמקום כפר ערבי 'ברברה' הוקם הקיבוץ (אבל זה כבר אדפורה אחרת)

אליעזר להב - אודי
הזיחיס 25 (לבוביטש)
גבעת שמואל
טל: 03-5323002

היה לי אהבה גדולה ליהודים ולמדינת ישראל
 שנת 1946 - המלחמה הגדולה
 באוכלוסיית ארצות הברית, הוציאה את
 "המלחמה" (בית הברית) ילד אהבה
 ומבוסס על בית הברית של
 חיילי - BACOLY, נין היה עבד ספר
 נכבד, אך מאת בנותי מאת אה
 בקהילתי.

ב-15 באוקטובר 1946 הוציאה את
 המלחמה. בלטה בסוף המלחמה, אהבה
 בלטה "אברהם", אהבה עבד
 במחנה "ק" קה בקר אהבה "המלחמה".
 הוציאה את באמצעות ספינה בלטה בקבוצה
 של 20 איש. בלטה מספר אהבה

הוציאה בקבוצה/מחנה אהבה - 22
 "המלחמה" "אברהם" ספינה אהבה אהבה
 ילדה ומבוסס אהבה 250 סוף המלחמה
 בית הספר בלטה "המלחמה" אהבה אהבה
 ילדה ומבוסס בלטה המלחמה "המלחמה" אהבה
 הספינה אהבה, ומהלך המלחמה אהבה אהבה
 ילדה המלחמה ה-20 אהבה אהבה אהבה

ספינה אהבה "אברהם" וצוות
 המלחמה אהבה "אברהם" אהבה אהבה
 בלטה - 25 אהבה, אהבה אהבה
 ה"מ" אהבה אהבה אהבה אהבה
 אהבה אהבה "אברהם", אהבה אהבה אהבה
 אהבה אהבה אהבה אהבה אהבה אהבה
 אהבה אהבה אהבה אהבה אהבה אהבה
 אהבה אהבה אהבה אהבה אהבה אהבה

מסורה
MASSUAH

בבית העתיק שלי
 נאסבתי מקדמת עליה אחרת באיטליה
 לקראת סוף אוקטובר הקרובות מאפי הארץ
 אבא האנצ'ה "יטלי" אלג'י "ע"י שלטון
 קרב ומאס' קרב. ארבעה ימים ניהלתי את
 משא ומתן על אפלטון בניסיון שלי חיבה
 אך "היספור" יצא. גילעני הוא בעולם של
 אונק' מדומים וג'י. ה-הכבה של "ע"י
 קרית חיפה משל לקב"ס ^{הגאון} באונק' אנצ'ה

קפריסין

בסוף אוקטובר הגעתי לנמל "פאנוסטרה"
 נצמח ע' אחר' הפלטה של ימיה מנמל
 חיפה. מהנמל בעלמית לעונה עם 62
 אשר נקרא "מנה קיל". אפניתי היגיעה
 יקבוצת ה-ה-ה'ב'יו, אשר לבנה בחמה
 קיל עם ע'י

המאה היה מאובי אלך' בלחמו
 באגב ירפני מנימל אלך' כ'נל' ע"י
 ח'י' - האנצ'ה הק'ב'ל. שלי לקב'ת מאפי
 ח'ל'ק' שלי "אנה" ה'א'ב'י" "אנצ'ה"
 של 10 איט' איה, ועד' איה
 ארבעה, ועוד אחד למצב אול. ע'פ' מ'פ'יה י'ל'י'ו, ל'י'ל'י'ו
 הכ'פ' של המ'ל'ה, הם ג'י'ג' של'ל' ס'ב'ק'ו
 ב'ב'ק'י'ם, ל'ב'ן י'ה'ו' ו'כ'ו'ט' ו'י'כ'ו'ל'ם א'ל'מ'ם
 ל'ג'י'א'ב' נ'פ'א' ל'ת'ו'ל' (ל'ב'ו'ל'ת' י'ה'ו' ב'ג'ו'ב'
 מ'ע'ד'י' ו'ל'ק'ו') ל'א'ח'ו'י' מ'כ'ן, ק'י'ל'ת' מ'י'ט'ו'
 מ'ע'ו'ז'ת' ו'ל'י'כ'ת' מ'י'כ'ו' מ'ש'ו'ן ח'ו'ל'ק'ו'

והסאלית יצאית. ליום נתן הוצאתה הנחלת
הציונית בקרבית לונת, פלג ואוס האלכאית
למשל עבית ונרתי

במרוצת הזמן יצרה גם קשר עם ההנהלה
לש לשו הקבוצות העניית הלונת: הלונה
הרעית, גרפולית וברית, ונרתי סמפוזיט
אילו היא הספר הנקונה והטובה ביותר
להגשמת הציונות בארץ. כך מהו המטרה
היוצא, הוצאת ורעית בואו, לרעית ורעית
במפונג הוצאת בלוקט, במיגן לא היתה
לש הסכמה. (באו היל, אחרי 45 שנה לרעית)
היו גם הוצאת שלם, פלגים בלוקט
באו יצחק ארצי (אביו של המה שמה ארצי)
מהי כנסו אלוקה שלם העלמה הקבוצים ביה
אלו הוצאת אר גרועת הוצאת בלוקט במה
הוצאת, ההטלה הכללית והפסיכית.

הוצאת עבית הוצאת גם לרעית מהארץ
אבתי כמא עבית אר צמח, אלו הוצאת אר
יקבית באופן כללי, ואל ההוצאת בלוקט והולכים
ואל בלית גם אר בקת. הוצאת בלוקט
במסגרת הוצאת, חלמה קמפא " (1946)
הוצאת היל, בו בלוקט אר ארעית הוצאת
הוצאת אר ישר עבית מלוקט ונחלת
בבאר-ארץ, בין הקבוצות הלונת של הנחלת
הקבוצות. כך עבית מלוקט בלוקט הוצאת
אר ח"ם אר, להאגות צמח. הוצאת ספרות
אר הוצאת וספקי ארם ב"ר חבבה. אר
מק, הוצאת ארעית ארעית ספרות

מסואה
MASSUAH

הצעה או צה

הבדיחה לעיל סופים מצבה היה עמורה
בילגו בקרבנו. לנו הסקנו לצלול וללמוד את
היגיון. לשתף אנחנו את אצטת הארץ. מה היה
השאר? בדיח הילך עקורים מבתנו. לרוב
השאר היו יונק, בוגר "מחנות הילד" ולבוא
בניה, ללא משפחה.

המחלבה איך ובצב נמארו בארץ
במסגרת קיבוץ. לא הייתה ולא נאנה
לנו מניח. כל הכסמיות צלטן את הנאמא
והפנו את אונח הח"ם בקיבוצים מספיק
ומהשאר.

היום התייחס היגיון. הממשל המנדטורי
המנדטורי החלט ואיננו מסתם של 1000
(אצט) סלסם לעצמנו ארצה של חובל
בן היגיון גרני וגרצל אפרים 1947
היגיון גרני גרפה נאמם להסגר
למשך גרצל במחנה "גרני" בתוך אקלס
המסגר נסענו לבתי אמה - קנאצו "צבאני"
וצבטנו כ- גרני "אבא ברצ"ב" אברה
אחרי שהיה נבי במקל ולמה "מקצ"ם
בב הקבוצה א- בחיגו, איש עמיה קפצנו
נבי היה במקל ונלם עמיה. אלו לבשה
מהורה. בן "נאצ" קיבוץ "מקצ"ם" ובאורן
יניאור 1949 יוני קהילת סלסם לביא
ובמקל נבנה הקיבוץ "ביברה" הוקם הקיבוץ
(אבא נבי אברה אחרי)

אצטו קיבוץ - (Edaj)
הצוקים 25 (באג)
גדעו למחנה

אליעזר הכהן (ס'תתקס"ג) 6193

מסורה MASSUAH

מבקשת "ע" ילעיה ק'נול'ב ק'אבר
 יגור בבנין - שיו לבגא (ג'למס'ו) אג
 זככ'ו'ת' א' פ'ק' ה'ת"ס י'ק'פ'ר'יס'ן' כ'ת'ר'
 ג'ת'ר'ג "אבא ב'ר'פ' צ'ב" ח'ת'ר' א'ל'ו' ה'
 ה'ל'ט'כ' ל'נ'ע'א "ה'נ'ע'ר' ה'צ'ו'ן' "
 ש'יו צ'ק'ק'י' מ'ס' ל'מ' א'נ'ת'ד'י' ה'נ'ל'ו' ל'פ'ל'י'
 מ'פ' א'ח'צ' ל'מ' ו'ל'א' ל'ה'ל'א'י' ק'ו'כ'ו' ה'ב'א'י'ם
 א'ג' א'ל'י' ה'ג'ו'ת' ב'ק'פ'ה' א'ו'ח'ל'ה' ז'נ' ל'א'מ'ר'
 ה'ל'מ'ת'ה' ו'ה'ל'א'ה' ע'כ' ל'מ' א'י'ג' ל'ה'צ'
 ו'כ'י'ס'י' ה'ל'י'א'ה' א'ל'י' ה'נ'ע'ר' ל'ק'פ'ר'יס'ן' (י'ג'ר'
 נ'י'ן' י'ה'י' ל'ו'ת'י' ל'ה'ל'א'י' ק'פ'ר'יס'ן')
 ל'מ'ע'ן' ו'א'מ'ר' ב'ג'נ'י'ת' ה'י'ת'ה' ז'כ'ר'י'ה' א'ת'
 פ'ר'ק'ה' ק'פ'ר'יס'ן' "ג'מ'ס'ר'ג' ז'כ'כ'ו'ן' ה' "
 מ'ק'ל'פ'ג' ה'ל'א'ה' "ע'ל'ת' א'ר'צ'ה' ז'ו'א'ל'י'ת'
 י'ת' ה'מ'ר' ל'מ'ע'ן' י'צ'י'ן' ו'כ'פ'י'ן' מ'א'ו'ת'
 י'ג'ו'י' (א'ג' פ'ק' ה'ל'י'א'ה' "ב'ק' כ'ו'ת'י')
 א'ל' כ'ן' א'ת' מ'צ'ו'ה' ל'ל'י'ו' ל'ה'ת'ג'ל'י' ו'ב'ק'ט'
 ל'ג'א'ר' ו'ל'מ'ס'ו' א'ג' ה' - ק'ט'ע' ל'א' ק'פ'ר'יס'ן'
 א'ד'ו'ר' ה'י'ת' צ'ו'ת'ה' ז'א'ג' ו'א'י' י'צ'ע' מ'ע'י' ה'א'ה'
 נ'ל'פ'ת' ע'ל' ה'ל'י'א'ה' י'ג'ל'ו' כ'ז'א'ת' ל'ב'ל'ע'ז'י'ה' ז'א'
 ז'א'ן' ל'ע'ל'ו'ת' ז'א'ג' י'
 ל'א' ז'נ'ן' ל'פ'ת' ה' א'ת' ח'י'י'ן' ב'ק'פ'ר'יס'ן' ז'כ'ר'
 ל'ב'ק'ט' ב'ו'א'ל'י'ם' ח'י'י'ן' ל'מ'צ'ו'ת' א'ת' ה'ל'י'א'ה'
 כ'י'צ'צ' ה'נ'ע'ר' ג'ל'ל' ל'ת'ו'ע'ה' ו'כ'נ'נ'ה' ל'ע'ל'ו'ת' א'ל'ב'
 ג'ז'ר'ג' ל'מ' צ'ו'ק' א'נ'ס'ה' ל'מ'ס'ו' ו'א'ג'א'י' ז'א'ת'
 ב'מ'ל'פ'ט'י'ם' ס'פ'ו'ל'י'ם' מ'מ'א'צ'ו'ת'י'ם'

מסוואה
MASSUAH

כעבור שבועיים - בספטמבר 1945, צאנו
 ביחד לבידוד המוסלמי. היה זה מאורע חשוב לנו
 אצלנו. שם היינו, בפיקודו של האלוף המושלם
 (בן) היה שם רב (ב 25/9) ובשעה ששם היינו
 שם ארבע מוסלמים. תחילה הייתה היגה בזה
 "הגור" ושלם לעזרי לוי, גאון שלטתה בזה
 ש האנשים. לוינס התחילו להאמין בחברתו
 גדולו לביטחון. בקנייתם של מוסלמים
 ואיך כל פרי מלחמת קיוון (הוא היה מוסלמי)
 אלוסברוק. מבוא גיבה ~~הוא~~ "היה" "היה"
 גאלבם לביטחון. בזה הייתה "היה" "היה"

זכה ככה היה בינוינו ב 1946 יעצנו לקבוע
 הביטחון בארץ שלם את המערכת - "סוף"
 מיה צה למקרה "ישלג עיכוי קטן".
 ב - סוף הילינו ב - 3 חודשים
 בחברה מאורגת את צהר. נחמנו וצונו
 גיבנו, חבלינו וכו'. יצאנו אנוססן לקבוע
 הלמה נחבלינו, הסאלים יהיו צונו. מספר החברים
 הלך וגדל עד הצטרפותם של האנשים בקרן
 לקבוע את צונו ארצות הארצות בתל אביב
 מיל 1946 לעזרי "באר" קבוצת "ליבון"
 "מיוסלמיות" "מיוסלמיות" אנוני ב - ארמון
 ופה עם גן פוליס ביהודה - SALERNA
 206.

מספר החברים הלך וגדל וקבוצת
 ל - 60 חברים. אג האספקה. למיגור
 קבוצת מארגון העוונס ואינוסא. יחסי
 ח" חברה מארגון ייפוליס. עסקני הוברה

